

[Justitsministeren.]

som forekommer i filmen, men navnlig på filmens helhedsvirkning og tendens, som efter min mening var af en sådan karakter, at filmen helt klart måtte betegnes som forrænde.

Virkningen af et forbud er, at filmen ikke må forevises offentligt. Derimod er der ikke noget i vejen for, at en film, der er forbudt af censuren, vises ved forestillinger, der ikke kan betegnes som offentlige. Jeg er naturligvis, ligesom hr. Poul Dam, bekendt med, at „De vilde engle“ er blevet stillet til rådighed for forevisning i en del foreninger, der har vist filmen for deres medlemmer, og, hører jeg altså nu, disses ledsagere. Jeg kan imidlertid ikke se, at den omstændighed, at nogle foreninger har arrangeret forestillinger, hvor filmen er blevet vist, er noget argument imod censurens og min afgørelse med hensyn til offentlige forevisninger.

Jeg vil gerne til slut fremhæve, at der som bekendt er nedsat et udvalg, der i samarbejde med et tilsvarende svensk udvalg overvejer hele censurordningen. Dette udvalg ventes at være færdigt med sit arbejde i nær fremtid. Jeg ved ikke, hvilket resultat udvalget kommer til, men jeg håber og venter, at der bliver tale om en liberalisering af de gældende regler.

Poul Dam: Jeg er klar over, at jeg for at spare tid gik lidt længere i begrundelsen, end der formelt var dækning for i spørgsmålet, men det er jo klart, at det er det, sagen drejer sig om.

Jeg er klar over, at ministeren har taget stilling til denne film én gang, men det er dog hændt før, at justitsministeren, i hvert fald den tidligere, og jeg tror også den nuværende justitsminister, har omstødt sine tidligere afgørelser med hensyn til film, hvis der er dukket nye momenter op. Det forekommer mig, at dette, at forbuddet reelt på grund af hele denne foreningspraksis har medført, at filmen bliver vist i meget betydelig udstrækning, og at den også bliver vist uden kontrol med tilskuernes alder, gør, at man virkelig må stille sig det spørgsmål: har censuren her tjent sit formål, eller har den ikke tværtimod virket imod sit formål? Jeg synes, det er en

lille smule tvivlsomt, at man siger: ved at vi har fået en censurafgørelse om, at denne forrænde film ikke må vises ved offentlige forestillinger, har vi vasket vore hænder; vi overlader ansvaret til de grønne og gule spejdere.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har ikke og vil ikke påtage mig nogen kaution for hensigtsmæssigheden og rigtigheden af de gældende regler, men jeg går ud fra, at hr. Poul Dam er enig med mig i, at jeg må administrere disse regler, så længe de er gældende, og at man ikke kan ændre disse regler administrativt. Vi kan se på sagen, når nu der kommer en betænkning. Jeg venter og håber som sagt, at det bliver en liberalere lovgivning, vi så får.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kai Moltke* til justitsministeren:

„Anser ministeren det ikke for påkrævet og hensigtsmæssigt, at der gribes ind mod de stadig hyppigere forekommende urimeligt høje renter af en rent spekulationsmæssig karakter, og at der for at tilvejebringe mere normale udlåns- og rentevilkår genindføres kriterier for, hvad der juridisk må betragtes som ågerrenter?“

Kai Moltke: Det spørgsmål, jeg har stillet her, er, om tiden ikke er inde til, at man indfører visse kriterier for, hvad der skal betragtes som for høje renter, som ågerrenter. Når jeg har stillet spørgsmålet her til ministeren, er det særlig tre kategorier af lånevirkksomhed uden for kreditstramningens rammer, som jeg tænker på.

Det første er opblomstringen af private lån med renter, som i alle tilfælde burde være ulovlige i et samfund. I *Ekstra-Blad* har man i den sidste tid ført en kampagne, hvor man anfører tilfælde, hvor långivere låner penge på normal kassekredit i en bank og derefter for et lån, f. eks. på 60.000 kr., fastsætter en rente af 600 kr. om dagen eller 1 pct. af lånets pålydende værdi. Og der er andre lignende tilfælde. Det truende ved sådan en lånevirkksomhed er vel bl. a., at der ikke er særlig grund til